

som man bliver nødt til at grave kilometervis ned i jorden, i tyske kalkminer, og hvad ved jeg.

Det burde jo betyde, at den overordnede overskrift for et energisamarbejde burde være, at man går væk fra den tankegang, men i stedet for går over til at tænke i vedvarende energi. Men det er jo lige præcis det, man ikke gør med Euratom, og det er der, jeg simpelt hen bare ikke forstår, hvorfor danske skatteborgere skal være med til at hælde penge i en Euratom-traktat, hvis formål er aktivt at fremme atomenergi som energikilde. Det forstår jeg simpelt hen ikke, og jeg har stadig væk ikke fået et ordentligt svar fra fru Helle Sjelle på det spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Helle Sjelle (KF):

Jeg vil gerne slå fast en gang for alle: I Det Konservative Folkeparti ønsker vi ikke a-kraft i Danmark, og vi ønsker heller ikke at være med til at fremme det i EU-samarbejdet. Men vi vil gerne være med til netop at forske i sikkerhedsproblematikken omkring de her ting. Vi kan lige så godt se i øjnene, at det jo ikke er sådan, at vi på en gang bare får lukket samtlige a-kraft-værker i Europa. Vi bliver nødt til at være med til i hvert fald at se på sikkerheden på de værker, der er, og på, hvad vi kan gøre i den sammenhæng.

Derudover er der jo netop også det, man er ved at se på i øjeblikket, netop at udbygge vedvarende energi, i det hele taget at gøre mere for vedvarende energi, hvilket jo er noget, den danske regering prioriterer ganske højt, og noget, som jeg synes er virkelig vigtigt man nu har fået sat fokus på også i EU-samarbejdet.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Næste ordfører bliver fru Lone Dybkjær.

Lone Dybkjær (RV):

Lad mig starte med at slå fast, at Det Radikale Venstre ikke ønsker atomkraft som energiform i Danmark, og vi ønsker heller ikke at fremme atomkraft som energiform i Europa.

Går man tilbage i historien – det er altså, før hr. Rune Lund blev født – vil man se, at jeg som energipolitisk ordfører på et tidspunkt kæmpede temmelig kraftigt for, at vi ikke fik atomkraft i Danmark. Det er bare en historisk betragtning.

Det er ellers indimellem surt at have hr. Svend Auken før en selv på talerstolen, fordi han ofte siger nogle af de ting, man selv ville have sagt og egentlig havde tænkt sig skulle

være med i ens egen tale. Specielt var jeg jo glad for det, hr. Svend Auken sagde fra vores fælles historie, nemlig om den fredelige anvendelse af atomkraft.

Kl. 13.45

Det er jo det, der har præget vores generation, det bliver vi nødt til at sige. Det er også det, der har præget de mennesker, der levede i Danmark dengang; at man ville bruge den her energiform til fredelige formål for derved at sige, at nu vi har den energiform, kan den altså anvendes til noget fornuftigt, den behøver ikke anvendes til atombomber osv. Det er jo så også på det tidspunkt, i 1957, at Euratom-traktaten kommer, og det er også på det tidspunkt, at man bygger Risø, det levende mindesmærke for Niels Bohr, kan man sådan set godt kalde det. Det er simpelt hen præget af den tankegang.

Senere er der så sket en lang række ting, og altså også længe før Tjernobyl er vi nogle, der har været aktive forkæmpere for, at man ikke fik atomkraft i Danmark. Men det er så en anden historie.

Jeg vil så i øvrigt sige, at på samme tidspunkt var SF's ordfører, Morten Lange, stadig en varm tilhænger af atomkraft i Danmark – for slet ikke at tale om Knud Jespersen, som mente, at man kunne få atomkraft; bare det var ledet af kommunister, var det fint, for så var det sikkert og godt. Det er mere sådan det, der er fælles historie for nogle af os, og som vi bare vil delagtiggøre hr. Rune Lund i.

Når det så er sagt, vil jeg også godt sige, at jeg minsandten godt kan forstå, at hr. Rune Lund, når han har taget Euratom-traktaten og er begyndt at læse – det går jeg ud fra at han har gjort – så er blevet mere og mere chokeret. Altså, det gælder allerede den første sætning:

»... som er sig bevidst, at kerneenergien udgør en væsentlig kilde til sikring af produktions udvikling og fornyelse og vil kunne fremme fredens sag ... at alene en omgående fælles indsats kan føre til resultater ...« osv. osv.

Jeg må sige, at jeg også, dengang jeg begyndte at læse på det her, igen tilbage i fortiden, syntes, det var ret chokerende læsning. Der kan man så kun sige, at virkeligheden heldigvis endnu ikke, og ikke engang for en gangs skyld, har levet op til traktatens målsætninger, og det er jo faktisk godt det samme. Det er rigtig godt, at der ikke er nogen sammenhæng mellem det, der står i den her traktat, og så virkelighedens verden.